

[Socialministeren.]

rørende Særforsoresorg. Af Bemærkningerne til Lovforslaget, Sp. 2165 i Tillæg A., vil man have set, hvor omfattende et Omraade Socialministeriet efterhaanden administrerer. Det skyldes ikke alene, som man i Regelen siger, Socialreformen. Det skyldes for det første, at adskillige Omraader, der tidligere sorterede under andre Ministerier, særlig under Indenrigsministeriet, blev lagt ind under det nye Socialministerium ved den nuværende Regerings Tiltræden, men dernæst blev der ved den saakaldte Socialreform overført et stor Omraade af Forsores fra Kommunerne direkte til Staten, navnlig hele det Omraade, vi plejer at benævne Abnormforsoresorg. Endvidere blev der paa Grund af den nye Refusionsordning, der blev indført, Brug for Kontorpersonale til at administrere denne Ordning, og det samme gælder den nye Revisionsafdeling, der ligeledes var en Følge af Sociallovgivningens Ændring.

Det er klart, at naar der sker saa omfattende Ændringer, er det heller ikke urimeligt, at der sker Ændringer i vedkommende Administration. At der maa ske Udvidelser, er en Selvfølge, men det er ogsaa naturligt, at man overvejer, om der ikke bør ske Ændringer. I det oprindelige Lovforslag Side 2—3 (Tillæg A. Sp. 2165—68) vil man kunne se, hvorledes Socialministeriet er organiseret, og Side 3—4 i Lovforslaget (Tillæg A. Sp. 2167—70) kan man se, hvor stor den Særforsoresorg er, som er overført til Staten. Antallet af de Personer, der er anbragt paa Særforsoresanstalter, altsaa paa Anstalter for aandssvage, blinde, døvstumme, Epileptikere o. s. v., udgør omtrent 7 000, hvortil kommer et Antal af ca. 2 500, der er anbragt under disse Anstalters Ansvar, den saakaldte kontrollerede Familiepleje, eller Ventetidsforsoresorg, indtil der bliver Plads paa Anstalterne. Det er jo ikke Smaaabeløb, for hvis Administration Socialministeren herigennem faar det direkte Ansvar. Som man vil se i Lovforslaget Side 4 (Tillæg A. Sp. 2169), nærmer Beløbet sig stærkt de 10 Mill. Kr. om Aaret, idet der er opført 9 647 000 Kr. paa Finanslovsforslaget for 1935—36. Dette er jo Udgifter, som Socialreformen i hvert Fald ikke er ansvarlig for; det er Udgifter, som desværre vil komme til at bestaa under en hvilken som helst Sociallovgivning, hvis man da vil leve i et Kultursamfund og gøre noget for vedkommende Forsoresorg.

Det er da ogsaa klart, at naar Forholdene ligger saaledes, er det af Betydning for vedkommende ansvarlige Minister at organisere Tilsynet med Forsoresorg paa en saadan Maade, at han kan føle sig beroliget,

og det er det, der tilsigtes gennem dette Lovforslag.

Det tilsigtes at lægge Tilsynet med de paagældende Forsoresanstalter ind under en Direktør for den sociale Særforsoresorg, paa tilsvarende Maade som Sindssygeforsorgen er henlagt under en Direktør i Indenrigsministeriet. Man har i Folketingsudvalget diskuteret, om det ikke vilde være naturligt i Betragtning af Socialministeriets store Embedsomraade at oprette et andet Departementschefsemede. Jeg har dertil svaret, at sagligt set vilde det i og for sig være berettiget, naar man sammenligner dette Omraade med andre Ministeriers, men at jeg ikke synes, det er nødvendigt, fordi man i Øjeblikket har en Mand, som paa Grund af sit mangeaarige Arbejde i Særforsoresorgens Tjeneste vil kunne paatage sig Direktørstillingen samtidig med Ledelsen af vedkommende Kontor, medens man, hvis man skred til Oprettelse af et Departementschefsemede, uvægerlig samtidig maatte have endnu en Kontorchef, da man ikke kunde gøre Departementschefen til sin egen underordnede eller overordnede. Dertil kommer endnu den Omstændighed, at man, naar man gik til Oprettelsen af et Departementschefsemede, ved et eventuelt Personskifte kunde risikere, at der vilde blive stillet Krav om en særlig Rejseinspektør eller lignende, som kunde foretage Tilsynet rundt omkring, og det mener jeg ikke er nødvendigt, i alt Fald ikke i Øjeblikket. Derfor har jeg indskrænket mig til at stille dette Forslag, som kun vil forøge den samlede Udgift med ca. 4 000 Kr. aarlig.

Som man vil have set af Folketingsudvalgets Betænkning, har Lovforslaget været gjort til Genstand for en meget omhyggelig Behandling, hvad jeg naturligvis ikke kan have noget imod. Jeg tror, at Grunden dertil var den, at man særlig fra Venstres Side havde faaet den Opfattelse, at jeg tilsigtede at foretage særlige Indgreb i det private Initiativ, den private Administration. Derfor stillede man, som det kan ses af Bilag 2 i Betænkningen, en lang Række Spørgsmaal, der har faaet en meget udførlig Besvarelse fra Socialministeriet i Folketingsudvalgets Betænkning Side 4—12. Der blev fra alle Sider, ogsaa af Venstre, skønt Venstre mærkeligt nok var Modstander af Forslaget, udtalt Anerkendelse for denne Besvarelse; men desværre medførte dette ikke, at Venstre stemte for Lovforslaget. Jeg skal ikke komme ind paa den Begrundelse, hvormed Venstre stemte imod Forslaget, før jeg har hørt den blive gentaget her, hvad jeg dog ikke forventer i dette